

WSTĘP

Celem pracy jest przedstawienie najważniejszych, zdaniem autora, spraw związanych z epistemologicznymi i metodologicznymi aspektami dowodu w sprawach karnych. Praca mieści się więc w nurcie deskryptywnych refleksji o zagadnieniach istotnych dla prawa, ale zasadniczo prowadzonych z pominięciem aspektów normatywnych, jest raczej opracowaniem z zakresu nauki o dowodach niż prawniczym studium normatywno-doktrynalnym – by odwołać się do ujęcia J.H. Wigmore’a. Ponadto postępująca globalnie zbieżność różnych systemów prawnych sprzyja uogólnieniom.

Jeśli chodzi o dokonywanie ustaleń faktycznych i prowadzone na tej podstawie dowodzenie, prawo karne procesowe milczy w wielu kwestiach, i w czasie dyskusji, dotyczących związanych z nimi problemów praktycznych, pojawiających się w konkretnych sprawach, organy procesowe stosują reguły i zasady, o których nie ma mowy w ustawach. Istnienie tej, najzupełniej nieprzypadkowej luki, zachęca jednak do nasświetlania związanych z nią aspektów poznawczych.

W tym sensie pracę niniejszą zaliczyć można do dziedziny epistemologii prawnej. Dorobek literatury polskiej jest w tym zakresie dość skromny, często także kontrowersyjny. Autor nie miał jednak zamiaru stworzenia opracowania polemicznego, ani tym bardziej systemowego, chodziło raczej o dokonanie, przynajmniej częściowego, przeglądu najważniejszych ujęć współczesnych i przedstawienie kilku (tylko szkicowo nakreślonych) propozycji nowych rozwiązań. Czy okażą się one użyteczne – rozstrzygną Czytelnicy.

Za cenne uwagi dziękuję Recenzentowi pracy, panu prof. dr. hab. Mieczysławowi Gocowi. Ważne uwagi przekazał mi także pan prokurator dr Krzysztof Wójcik, który zechce również przyjąć wyrazy wdzięczności.

Jerzy Konieczny